

Bu dünyadaki varlık sebebi sadece yürümek olsaydı mesela. Düşünmeden yürüseydi günlerce, gecelerce, yıllarca. Acaba nereye varırdı, yüzebilseydi bütün okyanuslarda, denizlerde? Yürümeye başladığı yerden yüzlerce defa geçse, aynı sahnelere binlerce kez şahit olsa, Himalayalar'dan geçerken bedeni buz tutsa, soğuğu soğuk gibi yaşayıp hayatta kalabilmeyi öğrense, Sahra Çölü'nün sıcağında, organları susuzluktan kuruyana kadar yürüyüp susuz yaşayabilmeyi öğrense ve bunu yüzlerce kez denedikten sonra hala sıkılmadan devam etse yoluna. Ayakları kanasa da, acısından günlerce kıvransa da yürümeye devam edebilecek gücü kaybetmemeyi keşfedebilse. Kemikleri kırılacak hale gelene kadar aç kalabilse, kemikleri kırılrsa ve kendini tedavi etmeyi öğrenebilse. Kalbi çürüyene kadar yürüse, günü geldiğinde bomboş bir arazide yere yığılsa ve toprağa karışıp bir elma ağacı olarak tekrar çıksa. Yüzyıllarca aynı yerde kalsa, doğaya milyonlarca elma verse, bin bir özenle yetiştirdiği elmaları yere düşürmekten korkmasa, başkalarının almasından gocunmasa. Salınsa lodosta, yapraklarını birbirine çarparak şarkısını bestelese her rüzgar vurduğunda. Dökse yapraklarını ve örtse toprağın üstünü buz gibi havalarda üşümesin diye. Yıkasa yağmur bedenini sonra gözleri kör edici bir güneş çıksa, üzerinde biriken damlaları gözyaşı gibi akıtsa toprağa. Havayı temizlese nedensiz, sonra erozyon yanlısı haşın toprağa bilgelik taslasa. Ağaçkakanların kendisini ev olarak kullanmalarına yardım etse. Kimseye kızmasa. Kocaman geniş dalları olsa, takılırdı sincaplar taklalar atarak, belki korkak bir kedi uyurdu gecenin kör karanlığında. Hem sürtünerek okşardı da.

Çok yüzyıllar sonra artık meyve veremeyecek kadar kuruyup yaşlanınca keserlerdi belki. Neyle keserlerse kessinler fark etmezdi. Yeni bir yolculuğun keyfini çıkarabilirdi. Kuruyup, tel tel dökülüp, kendiliğinden paramparça olup doğaya karışabilirdi, dert etmezdi; ama kesilip birkaç metre ötedeki küçük bir evin soğuktan donmasını engelleyebilir ya da kuzinedeki yemeğin pişmesini sağlayıp aç karınları doyurabilirdi. Diğer arkadaşlarıyla beraber kocaman bir kamyonun sırtında, şehirlere taşınıp satılarak küçük çocukların ısınmasına, anne babaların kestane pişirmesine, şömine karşısında romantik bir gece geçirilmesine, mangalda pişen etlere lezzet veren kömürü harlamaya, fırında pişen ekmeklere anlam katmaya ve buz gibi karlı havaları ısıtmaya neden olabilmek heyecan vermişti. Bir mobilya fabrikasına bile götürülebilir, oradan bir komodin veya ünlü bir tasarımcının sandalyesi olarak yontulup satılarak, satın alan kişinin zevklerini yansıtan bir parçası da olabilirdi.

Tersaneye satılıp balıkçı bir amcanın ekme teknesi olsa, boyansa maviye, şöyle fiyakalı bir ismi de olsa... Bir fırtına çıksa tüm sahili alabora eden, ayrılrsa onlarca parçaya ve salınsa açık denizlere. Yüzyıllar boyu dolansa bir tahta parçası olarak, bir oraya bir oraya vursa. Okyanus ortasında batmak üzere olan gemiden, atlayan insanların umudu olsa. Yaşatsa onları yardım gelene kadar. Milyonlarca parçaya ayrılıp denizin dibine yağsa, kum olsa sonra. Sonra yüzyıllar boyunca sadece elli üç metre yol alabilse bir kum olarak denizin dibinde. Bir gün bir gemi gelse, kocaman kepçesiyle toplayıp şehirdeki cam fabrikasına götürse ve günlük süt şişesine dönüştürülüp, soğuk ve güneşli bir pazar sabahında, herhangi bir dükkanın önüne bırakılsa ve bakkalını beklese diğer süt şişeleriyle beraber. İçindeki sütün soğuk kalabilmesine yardımcı olsa. Kullanıldıktan sonra atılsa çöpe, geri dönüşüme gönderilse sonra. Ham madde olarak satılsa bir cam atölyesine ve bu sefer ayna yapsalar onu, insanları oldukları gibi göstermek için.

Milyonlarca yıl sürecek yolculuğunun her halinden, her adımından, her biçiminden, her anından, her yerinden, her parçasından, her mevsiminden keyif alsın.